

— Ще са стараемъ!.... сами вече са отзовахъ солдати-
тъ, като разбрахъ въ какво е дѣлото.

— Този съвѣсъмъ не е такъвъ, както другитѣ! тълку-
вахъ относль тѣ между себе си.... Този е уменъ.... Разбранъ!
.... Така въ началото имято „разбранъ“ генераль си оста-
на слѣдъ Скобелева.

Селото Парананъ по право направление отъ Гюргево е
на петнадесять, а по ижгть на двадесять верста. Гради-
нитѣ му са простиратъ почти до самиятъ брѣгъ, на въз-
вищеніето лѣжи отдѣлно голѣмъ чифлишки домъ, който въ
Юний бѣше знаятъ отъ Скобелевтъ щабъ. Нощта бѣше
ясна, топла, таквазъ, каквато знае благословенниятъ югъ
съ неговата мечтателна дрезгавина, съ благоуханнитѣ вълни
конто са лѣятъ по вѣтрътъ, съ умислението шумтене на
дърветата, и съ страстнитѣ звѣзди, конто като че са топляхъ.
Мѣсецътъ свѣтеше ярко-ярко, като обливаше съ трепетно-
то сияние *раинитѣ* на градинитѣ, като че разстила по непо-
движниятъ Дунавъ като сѣребрени мрѣжи. Именно пристори
са че това не блясъкътъ на мѣсецътъ са мяркаше на
неговитѣ води, — а ислували на върхътъ и са блещукатъ
на влюбленный погльдъ на сѣверянина сѣребрнитѣ мрѣжи
на ибкой си историченъ риболовецъ.... Едвамъ, едвамъ чу-
ванитѣ сънно вълни удряха са по пясъкътъ.... На про-
тивоположния брѣгъ са чюдяше токо-рѣчи магьосано цар-
ство, заповѣдно, недостъпно.... Въ сръдъ поетическото си
мълчание на тази нощъ, едвамъ-едвамъ са зачувахъ лопа-
титѣ на осемъ лодки, въ конто си отивахъ на островтъ
Мечика, въ навечерието изслѣдованъ отъ Скобелева, пет-
десять душъ стрѣлци и тридесять уралци....

— Ще ги съгльдатъ турцитѣ.... вълнуване са генера-
льтъ, когато въ сръдъ лунниятъ блясъкъ са показахъ на
свѣтлото огльдало на Дунавтъ, чернитъ съ черни силуетъ
на гребци и солдати, лодкитѣ, изработени като отъ агатъ
(скжнъ камъкъ който може да се изгладва най-добрь)....
Но тамъ, въ това магьосано царство на „този“ брѣгъ бѣ-
ше всячко тихо и въ половина гласъ раздававшата са ко-
манда умираше въ топлий въздухъ на южната нощъ....

Острова бѣше залянъ съ вода....

Генеральтъ заповѣда да закрѣпятъ лодкитѣ за клоно-
ветѣ на кестянитѣ. Солдатитѣ и казацитѣ, като че изуха са-
погитѣ си, застаняхъ на дърветата и като че водни птици
са събрахъ на малкитѣ сухи парчета земя и на мочорлу-
ка, едвамъ що освободивши са отъ разливътъ. Всячко това